

Sick of Myself

Títol original: *Syk pike* **Direcció i guió:** Kristoffer Borgli **País:** Noruega **Durada:** 97 min
Any: 2022 **Gènere:** Comèdia **Interpretació:** Kristine Kujath Thorp, Eirik Sæther, Fanny Vaager, Fredrik Stenberg Ditlev-Simonsen, Anders Danielsen Lie, Sarah Francesca Brænne, Ingrid Vollan, Henrik Mestad, Steinar Klouman Hallert, Andrea Bræin Hovig...

Música: Turns **Fotografia:** Benjamin Loeb **Distribuïdora:** Adso Films **Estrena a Espanya:** 10/03/2023

No recomanada per a menors de 16 anys

Doblada en català / Versió original subtitulada en català

SINOPSI

La Signe i el Thomas mantenen una relació de parella malsana i competitiva, que pren un gir pernicios quan el Thomas obté certa notorietat com a artista contemporani. La reacció de la Signe consistirà a inventar-se un nou personatge i tractar a la desesperada de cridar l'atenció i suscitar la compassió per recuperar el seu estatus. (FilmAffinity)

CRÍTICA

24/05/2022 - CANES 2022: La inoblidable pel·lícula de Kristoffer Borgli, una de les millors del festival, és deliciosament enfurismadora

Saluda la Signe i el Thomas (**Kristine Kujath Thorp** i **Eirik Sæther**). Són guapos, privilegiats i és impossible aguantar-los més de cinc minuts. Aparentment ben avinguts, es dediquen a sopar amb magnificència (i després fugen sense pagar) o a robar en botigues (però només mobles de disseny, per descomptat). Tot i això, quan per fi el Thomas està a punt de triomfar com a artista contemporani, a la Signe no li fa cap gràcia. Ella també vol atenció, i probablement sempre l'ha volguda. Així que posa fil a l'agulla, decidida i en silenci. Al final això la porta a emmalaltir terriblement.

Sick of Myself, de **Kristoffer Borgli**, és el tipus d'història que un comença a odiar fins que s'adona que és molt fàcil comprendre qualsevol cosa que facin aquestes persones. Els coneixes; ets ells. I això és probablement el que fa més por... o potser el que resulta més malaltís?

Vista a la secció Un certain regard del Festival de Canes, és la tragèdia més divertida del festival d'aquest any o bé la seva comèdia més tràgica. El que en principi sembla una bonica comèdia dramàtica nòrdica amb un interessant repartiment nòrdic (produïda ni més ni menys que per l'equip que hi ha darrere de *La peor persona del mundo*) es converteix en un horror corporal gràcies a la dissenyadora de caracterització **Izzi Galindo**, que aconsegueix que la cara de la Signe s'assembli a la del *Vengador tòxic* [inseriu aquí so de victors].

És una jugada arriscada, ja que el públic del cinema d'art i assaig tendeix a ser aprensiu, però alhora la decisió la fa força inoblidable. Pot ser que Cronenberg hagi afirmat que "la cirurgia és el nou sexe" en la seva presentació a Canes de *Crimes of the Future*, però aquesta pel·lícula ha agafat tothom per sorpresa.

Després de *Ninjababy*, una comèdia romàntica sobre una jove que desitja amb totes les seves forces no estar embarassada, aquest és un altre gran paper per a Kristine Kujath Thorp. Aviat serà possible escriure assajos sobre "l'aspecte revolucionari dels personatges femenins que no cauen bé al cinema" a partir únicament dels seus rols, que són complexos, atractius i divertits. Tanmateix es tracta en gran manera de la història d'una relació, la història de dues persones que haurien de donar-se suport l'una a l'altra però que en secret volen ser les protagonistes i són ridículament egoistes. Si la teva parella no s'adona immediatament que estàs cobert de sang, sense importar si és teva o no, és que alguna cosa va terriblement malament en la relació.

"Els narcisistes són els que triomfen" és una frase que es repetia a tota hora durant l'última presidència dels Estats Units i que s'està tornant a sentir, però Borgli prefereix veure'ls fracassar. És una exploració interessant de fins on pot arribar un per fer-se notar, i exactament per quin motiu. Per "56 missatges i unes quantes visites" o un article que ni tan sols es fa viral perquè "un puto friqui s'ha carregat tota la família". És molt probable que aquest friqui tingüés exactament el mateix pla.

Seria molt fàcil riure's de tot això i dir que és molt exagerat, però en aquesta pel·lícula hi ha parts que tots reconeixem a la perfecció i que resulten de tot menys còmodes de veure. Al final, tota la bogeria es redueix a una sola pregunta que tothom es fa potser massa sovint, a propòsit o no: "La gent pregunta per mi?".

Marta Balaga – cineuropa.org